

Nikde jsem neviděl pevnější víru, než mezi perzekuovanými katolíky v Číně

Rozhovor s P. Estebenem Aranazem, členem Kněžské společnosti Svatého kříže, který se začátkem roku 2009 vrátil do Španělska po šesti letech kněžské práce na Taiwanu a v pevninské Číně.

23.08.2009

V čínském vnitrozemí, severně od Pekingu, přednáší španělský kněz kurs teologie ve staré výrobně ledu. Jsou dvě hodiny ráno. Studenti jeho lekce z Katechismu Katolické církve nasávají plnými doušky. Vědí, že bude trvat dlouho, než něco podobného znovu uslyší.

Po hodině se všichni vrátí domů a další den půjdou do práce jako všichni ostatní. Jen oni sami a malá skupinka věřících vědí, že jsou seminaristy čínské pronásledované církve. A jejich učitel, Esteban Aranaz, zase vytáhne svoji kytaru a pokračuje ve své roli „hostujícího hudebníka.“

Na jeho cestě napříč Čínou na něj čeká mnoho „koncertů“: hodiny pro seminaristy, duchovní cvičení, mše pro malé skupiny, návštěvy kněží. „Skoro vždycky v noci, když policie nehlídá. Strach? To je irelevantní. Ne, nikdy jsem se nebál.“

Esteban Aranaz je diecézní kněz, který patří do Kněžské společnosti Svatého kříže, asociace založené sv. Josemarií Escrivou a spojené s Opus Dei. Šest let žil na Taiwanu a často cestoval na pevninu. Teď se vrací do Španělska, aby se stal rektorem kněžského semináře ve své diecézi, Tarazoně.

Proč jste se přestěhoval z Tarazony na Taiwan?

Bůh mi napovídal kousek po kousku. Dostávali jsme zprávy od řeholní sestry z naší diecéze, která žije v klauzurním konventu na Taiwanu. Bylo jasné, že tam tak mnoho lidí ještě nezná Krista.

O Vánocích roku 1999 jsem do naší farnosti pozval mladého čínského přítele. Jeho právní a pracovní situace ve Španělsku nebyla nejlepší. Yan nebyl křesťan, ale jeho upřímná a velkorysá povaha naše přátelství usnadnila.

Na Štědrý den jsme byli v kostele, kde mi pomáhal s přípravou na půlnoční mši. Když viděl sošku Dítěte Ježíše, pověděl mi, že Dítě mu „říká“ tři věci: „Zaprvé, že přichází z nebe a není takové, jako my; zadruhé, protože je malé, má Matku, která je hodně miluje; a zatřetí, jeho ruce jsou rozpaženy, protože miluje každého.“

Přemýšlel jsem, jak mu vysvětlit význam Vánoc, ale nebylo to zapotřebí. Jeho prostá, ale hluboká slova mne pohnula a pomyslel jsem si: „Jak mnoho lidí v Číně tě nezná, Ježíši.“ V té chvíli se v mém srdci zrodil velký nepokoj jít do Číny.

Začal jsem o tom vážně uvažovat v roce 2000, kdy nás Jan Pavel II. podněcoval: „*Duc in altum!* Zajedťte na hlubinu!“ Tato slova mi neustále zněla v hlavě. Ve stejné době jsem byl pohnut dopisem, který Prelát Opus Dei napsal o začátku třetího milénia

a v němž své syny a dcery vyzýval „vytyčit si smělejší cíle“ v apoštolátu.

Ale vy už jste byl knězem...

Ano, ale to se mi ještě nezdálo dost. Potřeboval jsem se zamyslet. A tak jsem se na cestě do Říma modlil před ostatky sv. Františka Xaverského, světce, který všechno opustil, aby mohl jít do Asie. Prosil jsem Pána: „Jestliže si přeješ, abych šel do Číny, dej mi jasné znamení. Není to snadné rozhodnutí.“

Jakmile jsem vyšel z kostela, na ulici mě pozdravila řeholní sestra z Asie a řekla: „Modlete se prosím za moji zemi, Čínu.“ Zůstal jsem stát jako přimražený a odpověděl jsem: „Nemáte ani tušení, jak moc se za ni modlím, sestro.“ To bylo znamení, na které jsem čekal. Nemohl jsem svá slova vzít zpátky.

Když jsem o tom řekl svému biskupovi, poskytl mi naprostou

podporu. „Nemohu odmítnout službu pro všeobecnou církev,“ řekl a já jsem mu byl nekonečně vděčný.

Jak jste začal?

Bylo to těžké, to jistě. První dva roky se mé dny skládaly ze sloužení mše svaté, studia čínštiny a plnění norem zbožnosti jako je růženec a modlitba. Hodně jsem načerpal ze mše, neboť jsem dospěl k pochopení, že je vrcholem každého dne. Protože jsem nemohl dělat nic dalšího, modlil jsem se a modlil za ty lidi, s nimiž jsem ještě nemohl komunikovat.

Hodně jste trpěl samotou?

Ne, nikdy jsem se necítil osamělý. Jako člen Kněžské společnosti Svatého kříže jsem mohl jít do centra Opus Dei v Taipei přijímat prostředky formace a duchovního vedení. Tam jsem našel sílu potřebnou k tomu, abych neztratil odvahu. Měl jsem také duchovní

podporu modliteb mé rodiny a mnoha přátel.

Nakonec, po těch prvních dvou letech, mi arcibiskup Taipei svěřil farnost se 120 lidmi, Naší Paní Zázračné medailky (to je pobožnost, kterou měl sv. Josemaría velmi rád). „Komu budu asistovat?“ zeptal jsem se? „Budete tam jediným knězem,“ odpověděl. Cítil jsem velkou touhu začít už pracovat.

První homilie v čínštině byly katastrofou. Ale díky Bohu byli věřící velmi chápaví a velmi mi pomohli.

Jaká je víra Taiwanců?

Musíte pochopit, že na Taiwanu, zemi s 23 milióny obyvatel, tvoří katolíci jen 1 % populace. Ale jsou na svoje katolictví velmi hrdí a mají živý smysl pro příslušnost k církvi.

V době, kdy jsem tam působil, jsme měli 32 konverzí. Se zvláštním

pohnutím si vzpomínám na osmapadesátiletého muže, který měl rakovinu. Jeho rodina byla katolická, ale on zůstal pohanem. Zavolali mi z nemocnice: „Chce se nechat pokřtít.“ Vzpomínám si, jak jsem se jej ptal na pravdy víry: „Věříte v Boha Otce? Věříte v Boha Syna?...“ A on pevně odpověděl a sevřel můj krucifix: „Ano, věřím!“ Když jsem se chystal odejít, zeptal se, jestli si může ten krucifix nechat. „Je to teď moje jediná útěcha,“ řekl. Krátce poté zemřel ve velkém pokoji.

Na návštěvách nemocných jsem často myslel na sv. Josemaríi, jak se připravoval na založení Opus Dei návštěvami umírajících v madridských nemocnicích. Všechny nemocnice v Taipei velmi dobře znám! Tam jsem uděloval umírajícím pomazání, křtil a dokonce oddával!

Jak vysvětlujete katolickou víru nevěřícím?

Obyvatelé Taiwanu mají obecně velký respekt k víře, takže je snadné o ní mluvit. Poslední tři roky jsme mívali procesí na svátek Corpus Christi přes centrální část města. Farníci připravili vzorovaný koberec z barevné rýže. To je příležitost vysvětlit lidem Eucharistii.

Když se blížily Vánoce, chtěl jsem na veřejném místě postavit Betlém. Tato tradice poskytuje dobrou příležitost hovořit o Kristu. Jedna z hlavních taiwanských bank sousedí s farním kostelem. V prostoru vchodu do jejího mrakodrapu je malá zahrada – ideální místo. Požádal jsem dva věřící, aby mě doprovázeli, když jsem šel promluvit se zodpovědnou osobou. Předtím jsme se modlili Zdrávas Maria, aby všechno dopadlo dobře. Bylo 12. prosince, svátek Naší Paní z Guadalupe.

Dopadlo to tak, že jsme se nejenom dostali přímo ke správci budovy, ale

také nám okamžitě dal povolení a dokonce zaplatil některé s tím spojené náklady.

Tato náboženská tradice byla pro některé lidi opravdu překvapivá. Ale od té doby tam ten Betlém je každý rok. Je to úžasná příležitost k vyučování.

Ale vaším původním záměrem bylo jít do pevninské Číny.

A taky jsem tam šel! Když jsem se dostatečně naučil čínsky, dostal jsem se do styku s některými komunitami perzekuované – neboli „podzemní“ – církve a mohl jsem je navštívit. Dokonce jsem měl příležitost navštívit některé křesťany žijící severně od Velké zdi.

Poté, co jsem je poznal, mohu říci, že jsem nikdy neviděl pevnější víru, než mezi perzekuovanými katolíky v Číně. Je to víra očištěná křížem, utrpením. Tolik mě toho naučili.

Například, když jsme brzy ráno slavili Eucharistii v něčím domě, byla zbožnost těchto lidí tak dojemná. Pro ně je mše skutečným pokladem.

Biskup, který byl ve vězení a teď žije v domácím vězení, mi řekl: „Má-li církev v Číně pokročit kupředu, musí být splněny tři podmínky: abychom nikdy neměli strach, abychom byli věrní a aby naši kněží byli dobře formováni. Všechno ostatní se už postará samo o sebe.“

Tento biskup založil sirotčinec, který se stará o 72 opuštěných a nemocných dětí, nalezených na ulici. Obecně žijí čínští kněží heroicky.

Jak lze církvi v Číně pomoci?

Modlitbou.

To je všechno?

Nestačí se modlit za církev, musíme se také modlit za čínské

představitele, aby konvertovali. Dále jsou potřeba peníze pro ty čínské kněze, kteří by mohli přijet do Evropy, aby zde mohli studovat. Také pomáhám podporovat nadaci Guan Ming („Jasnost“), která poskytuje knihy podzemním seminaristům. Nedávno jsme jim mohli poslat první čínský překlad kompletního díla sv. Tomáše Akvinského – *Summa Theologiae* a další jeho spisy.

A co dál?

Biskup mé diecéze ve Španělsku založil seminář a jmenoval mě jeho rektorem. A tak jsem zpátky v Tarazoně, abych pokračoval ve službě církvi zde. Ale i když jsem opustil Čínu, mé srdce stále zůstává tam.

.....

nikde-jsem-nevidel-pevnejsi-viru-nez-
mezi-perzekuovanymi-katoliky-v-cine/
(06.08.2025)